

[Hanne Severinsen]

give anledning til, at man var mere sammen med børnene, og det er jo det, vi taler om i denne omgang.

Man kan godt beklage, at organisationerne denne gang ikke har prioriteret børns første sygedag og barselorlov, det er også meget dyre ønsker. Jeg kan da godt opfordre arbejdsmarkedets parter til at tage den slags hensyn frem for hele tiden at se på, om man får højere løn. Jeg synes, det er glimrende, hvis man prioriterer børnevenlige ting ved de overenskomstforhandlinger, man har, også næste gang.

Fru Jytte Andersen taler om de økonomiske rammer.

Ja, sådan er livet altså nu engang. Selv under en socialdemokratisk regering ville der være økonomiske rammer, går jeg ud fra. Ellers fortsætter vi bare med underskud på statsbudgettet. Derfor er det så fantastisk vigtigt, at vi får en debat om ressourceanvendelsen, hvordan vi udnytter ressourcerne på bedst mulig måde i stedet for bare bevidstløst at fortsætte.

Jeg nævnte det lille eksempel med vuggestuer kontra dagpleje, at det første faktisk koster det dobbelte, men det er der ingen forældre der kan se. Hvis de vidste det, hvis de kunne se en sammenhæng mellem det, ville de finde på andre ordninger, og det er præcis det, vi har brug for.

Carsten Andersen (SF):

Ved en senere lejlighed vil jeg da godt introducere fru Hanne Severinsen i, hvad begrebet fleksibel arbejdstid egentlig betyder.

Også SF vil sprede sine indlæg her, og fru Ingerlise Koefoed vil senere komme op og tage sig særligt af problematikken omkring indvandrerbørn.

SF kan indledningsvis erklære sig enig med socialministeren i bemærkningerne om, at børnepolitik er en samfundspolitik, der måske til tider er uhensigtsmæssig. Det forstår vi meget vidt og bredt. Men hvis socialministeren mener disse rigtige ord, hvorfor handler den børnepolitiske redegørelse så ikke om samfundspolitik? Hvor bliver de kritiske eller rosende bemærkninger om samfundets indretning i forhold til børn af, alt efter den politiske opfattelse, man har?

Det vil måske være for deprimerende at skulle opliste, hvor negativt vi egentlig har

indrettet det her samfund, set med børnenes øjne. Men gør vi det ikke, forhindrer vi ethvert tilløb til en forandring til fordel for børnene.

Der er lavet forskellige undersøgelser over, hvordan børn oplever deres hverdag, hvad der truer dem, og hvad der gør dem lykkelige. På trusselssiden fik vi den altødelæggende krig på førstepladsen, angsten for, at forældre, kammerater og samfundet forsvandt, blev ødelagt. Det er en dyb angst hos mange børn, som flertallets samfundspolitik ikke gør meget for at udrydde. Tværtimod, de køber gladeligt kampfly og panserkøretøjer til beløb, som vi kunne betale gratis daginstitutioner for, og der kunne såmænd også blive råd til en meget længere barselorlov til småbørnsforældre for de penge.

Samfundspolitisk foretrækker flertallet at styrke de voksenpolitiske perspektiver og undlade at tilgodese de børnepolitiske. Derved overtræder det faktisk FN's erklæringer om børns rettigheder, som Danmark mig bekendt har tilsluttet sig – ellers må jeg blive korrigeret – hvor det bl.a. hedder:

»Når der vedtages love, skal der tages hensyn til, hvad der er til størst gavn for barnet.«

Et af de initiativer, regeringen burde tage, er at få denne erklæring trykt i plakattørrelse og hængt op overalt her i huset og i Justitsministeriets lovkontor, som så kan se, om det bliver overholdt. Det var vores første forslag.

I den omtalte undersøgelse om, hvordan børn oplever deres hverdag, og hvad der gør dem lykkelige, kommer forholdet til forældre ind som et klart nummer et. Forældre, som har tid til at tage sig af deres børn, og som har lyst og overskud til det, er til størst glæde for børnene. Denne problematik er med i ministerens redegørelse, men med nogle gale løsninger. Ministeren skriver en hel del om forældrenes ansvar, om, at forældrene må købe sig fri for arbejde, for nu har de jo fået familieydelsen. 19 kr. 30 øre pr. arbejdsdag. Det er, hvad der er at købe sig fri for. Det svarer til 24 minutter om dagen for den lavestlønnede.

Jeg vil med dette ikke indlede en debat om udmålingen af værdien af børnepasning for forældrene, men alene sætte regeringens argumentation om familieydelsens anvendel-